

er en nødvendig Ting, for at man skal have nogen som helst Respekt for Sagførerraadets Kendelser og Respekt for, at de ere afgivne i virkelig god Villie og ikke ere dikterede af ensidige Standsinteresser. Hvis man ikke gaar den Vej, tilstaar jeg, at jeg tror, at Landstingets Forslag om et Sagførerraad snarere er af det onde end af det gode.

Og jeg henvender mig til dette høje Ting — jeg har gjort det forskellige Gange, desværre, vil jeg tilstaa, har jeg banket forgæves paa —, der skulde være Repræsentant for og beskytte Befolkningen. I denne Sag kræver Befolkningen nemlig nogen Beskyttelse, den kan ikke værgе sig selv mod de Misbrug, som Sagførernes kollegiale Regler forbyde dem selv at afsløre og delvis tvinge dem til at dække over. Jeg synes, at disse Forhold ere uværdige for Landet, og jeg synes, at de ere allermest uværdige for Sagførerstanden selv. Jeg synes, at Sagførerstanden selv burde tage Haand i Hanke med det Arbejde at gengive Befolkningen den Tillid, som Befolkningen utvivlsomt ikke har til denne Stand. At genoprejse denne Tillid vilde være en værdig og smuk Opgave for de Herrer Sagførere selv. Vi have i hvert Fald den Pligt at søge at overbevise de Mænd om, at det er nødvendigt, og vi kunne gøre det let ved i det foreslaaede Sagførerraad at indsætte Elementer, der ikke ere Sagførere, altsaa saaledes, at der ved Siden af Repræsentanter for Sagførerne tillige skal bitræde Jurister, som ikke ere Sagførere, og i visse Sager nogle næringsdrivende.

Sveistrup: Jeg skal af Hensyn til den fremrykkede Tid fatte mig i Korthed. Jeg skal bemærke overfor de ærede Medlemmer for Københavns 5te Valgkreds (Borgbjerg) og Københavns Amts 1ste Valgkreds (Ellinger), at da jeg udtalte mig om Betydningen af og til Gunst for, at Dommerne traadte i nærmere Forhold til Befolkningen ved administrativ Virksomhed, laa der ikke deri noget om, at jeg anbefalede, at de skulde kunne drive privat Virksomhed eller være Ledere af Aktieselskaber eller deslige. Det er noget ganske andet. I den sidste Egenskab have de private økonomiske Interesser, hvad der ikke er Tale om, at de have i deres Egenskab af administrative Embedsmænd.

Overfor det ærede Medlem for Københavns 3die Valgkreds (Alfred Christensen) skal jeg sige med Hensyn til Umiddelbar-

hedsprincippets Gennemførelse, at naar han nævnedede et enkelt Eksempel paa, at en Vidneførsel var ført til Protokols paa en efter hans Opfattelse mindre fyldestgørende Maade, formoder jeg, da jeg har hørt ham før omtale det samme Eksempel, at det ikke er ret tidt, noget saadant er passeret ham. Men jeg tillader mig at tro, at dersom vi havde Umiddelbarhedsprincippet anvendt, vilde han fra en lige saa lang Sagførervirksomhed, som han nu har at se tilbage paa, kunne erindre mange Eksempler, hvor han vilde finde, at Dommeren ikke havde tilstrækkelig erindret eller tilstrækkelig opfattet, hvad det var, Vidnet sagde, som efter hans Opfattelse burde have afgørende Indflydelse paa Dommen.

Det ærede Medlem for Københavns 5te Valgkreds sagde, at Sø- og Handelsretten var den værste Klassedomstol, vi havde. Jeg føler mig paa alle de juridiske Dommeres Vegne smigret over, at vi alle ere bedre. Jeg vil sige, at det er jo den store Vanskelighed ved at faa Lægdommere, at Tilbøjeligheden til at betragte dem som Folk, der dømme ud fra Klasse-synspunkter, vil være større, end naar det er Jurister, der dømme. Det er ogsaa det, der frembyder den store Vanskelighed ved at faa de to Ting og de forskellige politiske Partier til at enes om, hvorledes Nævningeretterne bør tilvejebringes. Jeg vil for øvrigt sige til det ærede Medlem, at ogsaa jeg kan anse det for ønskeligt, at Sø- og Handelsrettens Sammensætning undergaar en saadan Forandring, at der kan blive Lejlighed for menige Sømænd til at være repræsenterede der. Jeg har virket i Søretter og i Landvæsenskommissioner, og jeg har den Opfattelse, at det er en fortrinlig Maade, en saadan Ret er sammensat paa, naar den har en Jurist som Formand og sagkyndige Ikke-Jurister som Bisiddere. Jeg tror, at de kunne gensidig belære hverandre paa en saadan Maade, at Dommen kan blive langt mere alsidig hensyntagende, end den kunde blive, dersom enten det juridiske eller det praktiske Element manglede. Men jeg har dog ogsaa i min Praksis haft Eksempler, hvor jeg har følt, at det ikke var saa rart at sidde i Sørret med en Reder og en forhenværende Skibsfører som Bisiddere, hvor Spørgsmaalet var om Forholdet mellem Skipperen paa den ene Side og menige Søfolk paa den anden Side, og jeg har i Landvæsenskommissioner haft en Følelse af, at det ikke var saa rart at sidde i denne Domstol med 2 Lægmand som Bi-